tassa sama? Rahhakot olli koddo; kes teab kas perrenaene omma täddidega koddo on, ehk ukšed on lukkus, kust ma rahha kätte saan? Ja ilma rahhata need mehhed ka ei söida.

Ma tean sedda weel praego ûsna selgeste, et need rahha-hädda mõtted, mis minnule muido suurt südame wallo olleks teinud, et need nûûd mo ees nago unnenäggo ollid. Ma läksin ennam wennides, kui astudes, eddasi. Sain ühhe silla jure, mis Seine jõest ülle käib. Wessi josis silla alt läbbi, nago sulla tinna, palla õhk käis üllesse.

Kui ma jälle terwe ulitsa eddasi ollin läinud ja weel eddasi, siis hakkasin ma jubba Jummalat tännama, et sure kõrwetaja pallawa käest ärra piddin sama, — kuulsa Pariši rohhoaea puud paistsid jubba, seal aeasid wirtsumehhed wirtsudega wet ülles pu ladwadest sadik, pessid pu lehta tolmust puhtaks. Nattokessels aeaks andis mulle suur kunsti näitusse maea omma warjo — läksin weel nattokesse eddasi ülle ühhe platsi minnema, kus paljo likumist ja söitmist olli. Siis olli, nago olleks terwe jõggi mo kaela saddand. Ükš mees hakkas mo käest kinni, et ma hooste ja wankrite alla ei piddand sattuma, weddas mind eest ärra Mo märk olli ni ärra, et ma head abbimeest tännadagi ei märkand.

Kas ma peaks weel korterisse jõudma? mõtlesin issenneses.

Wässimus aeas mind paika otsima, kus ma natttokesse jalga woisin puhhata, läksin rohhoaea pude sekka, otsisin ühhe pengi, istusin senna peale, — se olli palla, sest se olli rauast. Seal seadsin ma ennast lahkeste istuma, pannin ühhe põlwe teise peale, aeasin silmad laiemale, kui nad siamale ollid olnud. — Siis ma näggin mõnned laste salgad; pari koeri, kes ühhe põesa ärešt teise nusisid; ühhe wanna naesterahwa, korw käes, kust wina puddel wälja wahtis; ühhe Ahwrika-ma soldati, noor tüttarlaps käekõrwas, — ja siis watasin ma pool nártsind õiekeste peale, mis mo ees rost labba peal ollid.

Sedda wennitusse jutto rägin ma sellepär-